

.....
'Oké mensen, laten we maar beginnen. Ik voel dat er op dit moment veel geesten in deze zaal aanwezig zijn, dus laten we eens kijken of ze vandaag ook te verleiden te zijn om met ons te communiceren.'

Lopend tussen de eerste rijen viel mijn oog op een nogal gezette jonge vrouw die naast een ouder echtpaar zat. Waarschijnlijk waren dat haar ouders. Vol verwachting volgden ze me alle drie met hun ogen.

De jonge vrouw straalde ondanks haar overgewicht en verlegen blik iets wulps uit.

(Jij bent niet vies van mannen)

Haar dikke onderbenen met her en der kleine, donkere moedervlekjes staken bleek onder haar iets opgekropen rok uit en aan de manier waarop ze zat was te zien dat de stoel niet helemaal comfortabel voor haar was.

In eerste instantie deed ik net of ik haar negeerde en liep haar voorbij maar een paar meter verder draaide ik me onverwachts om en wees naar haar.

'Je hebt last van je rug, hè?'

Ze schrok zichtbaar en knikte.

'En ook een beetje van je heupen en benen, hè?'

Een schaapachtig 'ja' terwijl haar wangen roder werden.

'Klopt het dat je een klein litteken op je knie hebt?'

Ze knikte en van de handen in haar schoot verschoof de rechter iets naar beneden.

(Dank je wel. Bijna iedereen heeft wel een litteken op een van zijn knieën maar jij bent zo behulpzaam me te vertellen dat het een duidelijk litteken is en op welke knie hij zit)

Ik wandelde naar haar toe.

'Wacht, ik zal wat preciezer zijn. Het is je rechterknie, hè? Daar zit het litteken.'

Ze knikte enthousiast. 'Ja, ja, dat klopt.'

Ik stond nu vlak voor haar, boog me over haar heen en drukte zacht op een plek vlak onder haar linkerschouderblad. Bij negen van de tien mensen was dat gevoelig.

'Ook heb je hier soms pijn, nietwaar?'

'Jjj... ja.'

Ik ging rechtop staan, draaide mijn gezicht naar de zaal en tuurde over de hoofden heen in het niets om de indruk te wekken dat ik met mijn gedachten heel ver weg was.

'Er is nog iets anders wat ik zie. Iets wat een beetje gevoelig ligt. Het zit namelijk op een plekje...'

Ik wachtte even en produceerde een grijns.

‘...op een plekje dat nogal, hoe zal ik het zeggen... nogal intiem is.’

Met gebogen hoofd, alsof ik na moest denken hoe ik het volgende bericht moest brengen, struinde ik terug naar het middenpad. Ik voelde de spanning in de zaal stijgen.

‘Het is... het zit... nou laat ik het maar gewoon zeggen... het is een moedervlekje en het zit op een heel speciale plaats.’

Met een ruk draaide ik me weer om en wees met mijn wijsvinger naar de jonge vrouw.

‘Hij zit op je onderbuik, vlak bij... vlak bij ... eh... je vagina. Klopt dat?’

Met een knalrood hoofd bevestigde ze het.

(Natuurlijk, als je al zoveel moedervlekken op je benen hebt dan heb je er meestal daar ook nog wel een)

Met een wijds armgebaar liep ik tussen de rijen door weer naar haar toe.

‘Nu vraag je je natuurlijk af, hoe ik dat allemaal weet. Nou, dat zal ik je vertellen: er staat namelijk op dit moment een kind naast me.’

Door het onbegrip dat meteen in haar blik verscheen wist ik dat ik misgeschoten had. Echt een probleem was dat echter niet, het was zo op te lossen.

‘Ja, daar sta je van te kijken, hè. En dat kind is jouw zoon. Het is een heel leuk ventje met grote...’

Ik keek snel even naar rechts en zag dat haar buurvrouw die ik als haar moeder inschatte grijsblauwe ogen had.

‘... nieuwsgierige ogen.’

Met mijn rechterwijsvinger tegen mijn wang staarde ik nu naar het plafond, als was ik in trance verzonken.

(Wat zijn ze weer stil. De geesten van kinderen, het doet het altijd)

Plots stak ik mijn vinger op.

‘Wacht eens, je zoontje probeert me wat te vertellen.’

Moeilijk kijkend kneep ik mijn ogen tot spleetjes samen en schudde een paar keer mijn hoofd tot ik blijkbaar ineens de geest kreeg.

‘Aha, dat maakt het een stuk duidelijker. Hij baalt ervan dat jij nooit aandacht aan hem hebt kunnen besteden omdat je zo snel al een miskraam kreeg. Een miskraam waar je amper wat van gemerkt hebt, het leek gewoon wat bloedverlies tussendoor. Klopt het dat je dat een paar jaar geleden gehad hebt? Ineens een klein bloedinkje, zomaar, onverwachts, tussendoor?’

‘Jjj... ja, dat zou best kunnen.’

(Natuurlijk heb je die gehad. De eerste vrouw die nog nooit tussendoor een kleine bloeding heeft gehad moet ik nog tegenkomen. Oké, het serieuze hebben we gehad, nu moet ik ze laten lachen)

Ik schoot in de lach en draaide me om naar de zaal.

(Zo, nu ziet iedereen dat ik jullie niet meer kan zien, dus moet het bericht van mijn "geest" komen)

‘Weet je, hij vertelt me net nog iets leuks. Iets wat alleen hij kan weten, net zoals dat moedervlekje bij je vagina. Hij heeft namelijk niet jouw kleur ogen maar...die van zijn oma! Grijsblauwe, hele mooie grijsblauwe!’

Ik draaide me razendsnel weer om en keek de vrouw naast de jonge vrouw aan.

‘Klopt het dat u ook grijsblauwe ogen heeft, mevrouw? Want die kleine verklapte me daarnet dat u zijn oma bent.’

De brede, bevestigende glimlach van de oudere vrouw en de troostende kus die ze haar dochter gaf die met tranen in haar ogen zat maakten dat de zaal spontaan begon te klappen.

Ik deed net alsof ik wegliep, maar ik was nog niet klaar met deze familie; ze waren nu zo vol vertrouwen dat ik best een gokje kon wagen. Rechtsbreien kon ik het altijd.

Het was overduidelijk dat deze mensen hier niet zomaar uit nieuwsgierigheid gekomen waren, ze wilden echt iets weten. En dan niet iets over een miskraam die dochterlief als je mijn woorden moest geloven gehad had. Ze waren meegekomen om hun dochter te steunen én ze moesten er zelf ook wat mee te maken hebben.

(Ze hebben iemand verloren. Maar wie? Geen zoon, dan had de vader daarnet wel anders gereageerd toen ik het woord zoon gebruikte. Een dochter? Een vriendin? Haar verloofde misschien? Nee, ze heeft geen ring aan haar vinger en dit type mensen zou die altijd blijven dragen. Het moest een vrouw zijn, een jonge vrouw, bijna zeker weten)

Bij het gangpad draaide ik me weer om.

‘Er staat trouwens nog iemand anders naast je zontje. Een jonge vrouw, ongeveer van jouw leeftijd. Ze lijkt zelfs een beetje op jou, het zou zo je zusje kunnen zijn. Al denk ik niet dat het je zusje is, eerder een vriendin die als een zusje voor je was. Want zussen kunnen meestal niet zo goed met elkaar overweg. Weet je over wie ik het heb?’

De ogen van de jonge vrouw begonnen te stralen.

(Bingo!)

‘Ja, dat is inderdaad mijn zusje. Ze is verleden jaar aan baarmoederhalskanker overleden. We leken sprekend op elkaar en, in tegenstelling tot de meeste zusjes, waren wij de beste vriendinnen.’

(Een zusje dus, nu even die vriendin rechtbreien)

‘Vandaar dat ik het niet helemaal begreep. Ik zag duidelijk dat het je zus was maar kon dat niet rijmen met die enorm sterke vriendschapsband die ik voelde. Omdat die er meestal niet is tussen zussen. Maar ze laat je weten dat ze heel veel van je houdt en dat je je geen zorgen hoeft te maken over je gewicht. Dat komt straks allemaal goed. En ze heeft het in de wereld waar ze nu is hartstikke naar haar zin. Ze heeft het heel gezellig met jouw zoontje, ze zijn bijna als moeder en kind.’

De jonge vrouw voor me barstte in snikken uit. Uit de zaal klonk applaus.

(Gelukkig, ik kan het nog steeds)

Ik draaide me om en ging op zoek naar mijn volgende slachtoffer.

*

***Angelina, amateurmedium en medecursiste Arthur Findlay
College:***

‘...Ik was erbij, ja, bij zijn doorbraak. Heel toevallig. Al jaren was ik nieuwsgierig of ik werkelijk mediamieke gaven had; het medium waar ik eens in de drie maanden heenging zei dat namelijk. Daarom had ik me voorgenomen een keer een mediumcursus te volgen op het Arthur Findlay College in Stansted; dat was voor mediums dé plek, had die vrouw me verteld. Maar het kwam er maar niet van, telkens was er iets wat me tegenhield. Waarschijnlijk mijn scepsis in combinatie met de kosten, want als je alles bij elkaar optelde kostte zo’n week nogal wat. Ook tegen “mediumship, training and development” heb ik een tijd aan zitten hikken. Het cursusprogramma zag er aantrekkelijk uit maar ik moest er wel mijn laatste vrije dagen voor opofferen en ik had nog een hele tijd te gaan voor het eind van het jaar. Wat uiteindelijk de doorslag gaf, is een apart verhaal. Een week voor de cursus zou starten, hoorde ik ’s ochtends vlak voor ik wakker werd ineens een stem, die zei dat ik dit keer echt naar het Arthur

Findlay moest omdat ik daar iets heel bijzonders stond te gebeuren. Het was een stem in mijn droom, tenminste, dat dacht ik toen, nu ben ik daar niet zo zeker meer van. Maar dat maakt ook niet uit, waar het om gaat is dat ik die ochtend de knoop doorhakte en boekte. Ik had nog mazzel ook, er was nog maar één plaatsje vrij. De sfeer bij aankomst in Stansted was iets wat ik nog nooit had meegemaakt. Maar ja, wat wil je ook, honderdtwintig mediums in één ruimte, dat is natuurlijk niet niks; neem alleen de energie die ze met zijn allen uitstralen. De deelnemers kwamen overal vandaan: uit Australië, Canada, de Verenigde Staten, noem maar op. We werden ingedeeld in tien groepen van twaalf; in welke groep je zat was bepaald door wat je bij de inschrijving als ervaring had opgegeven. Mij hadden ze samen met acht andere vrouwen en drie mannen gelukkig bij de beginners gestopt. Een van die mannen bleek Tomas te zijn en ik was best blij dat ik niet de enige Nederlander was; mijn Engels is niet zo goed en ik was bang dat ik niet alles zou begrijpen. Ik vond hem vanaf het begin meteen sympathiek, hij kwam heel integer over en straalde rust en ingetogenheid uit. Daarnaast was hij een lekker ding natuurlijk, de meiden uit Ierland in onze groep vraten hem zowat op met hun ogen en ook in de eetzaal kwam hij geen vrouwelijk aandacht te kort. Nu was dat ook wel logisch want voor de rest waren de hooguit twintig mannen in Stansted van die echte geitenwollensokkers. Niet dat ik vind dat daar iets mis mee is, hoor, maar een slanke jonge vent met een schitterende kop donker golvend haar, een strak lijf en een mooie huid, die zich ook nog eens weet te kleden en niet macho overkomt, tja... daar kijken vrouwen toch liever naar. Of niet soms? Maar... om verder te gaan... in het begin was Tomas in de groep heel timide en kwam daardoor niet echt uit de verf. Waarom hij zo timide was? Geen idee, misschien door de aandacht die hij van de vrouwen kreeg. Hoewel, ik had niet het gevoel dat hem dat veel deed; ik heb zelfs even gedacht dat hij homo was, dat mag je best weten. Wat wel opviel was dat het weinige wat hij zei altijd raak

was. Daarom twijfelde niemand er ook aan dat hij het in zich had. Maar het kwam er gewoon niet uit. De omslag kwam aan het eind van de week, op de een na laatste dag van de cursus. Ineens was hij anders, alsof hij 's nachts een al dagen knellende huid van zich af had geworpen en een nieuw mens was geworden. Met open mond zaten we die ochtend naar hem te kijken en te luisteren, alles spetterde, de vonken vlogen er vanaf. 's Middags gebeurde het nog een keer en een dag later... echt waanzin, die avond van toen zal ik van mijn leven niet meer vergeten!... en de andere aanwezigen ook niet...'

De uitstraling van het imposante gebouw overdonderde me totaal. Ik had veel verwacht, zeker na het zien van de foto's op het internet, maar in het echt was het Victoriaanse bouwwerk nog majestueuzer en de entourage nog adembenemender: het park met haar oeroude, deels dode bomen gaf me het gevoel in een ver verleden beland te zijn, in een tijd waarin de geesten die ik hier hoopte te vinden nog geboren moesten worden.

Ineens voelde ik me nietig, een onbeduidende schakel in het heelal, en even had ik de neiging rechtsomkeert te maken en het eerste vliegtuig terug naar huis te nemen. Maar toen klonk er gelach vanuit het pand en werd de in verwarring brengende betovering verbroken. Ik was hier om te leren, niet om me te laten imponeren. Een hoop rode baksteen tussen vergane groene glorie, meer was het niet.

Opgelucht liep ik met mijn rolkoffertje de statige toegangstrap op en duwde de zware houten deur open.

Binnen was het een drukte van belang. Achter een massieve balie jongleerden wanhopig kijkende vrouwen met sleutels en papieren, terwijl het ongeduldige kluitje mensen voor hen duidelijk niet wist of ze nu harder moesten gaan roepen of gelaten moesten blijven wachten. Wachten leek mij de beste optie, dus keek ik rond of er ergens een zitplaats te ontdekken viel. Toen dat niet het geval bleek zette ik mijn koffertje tegen de lambrisering en ging ernaast op de grond zitten.

'Good idea.'

Een vrouw van een jaar of veertig plofte naast me neer, haar Nederlands accent ontstemde haar Engels. De geur van oud zweet sijpelde door Nina Ricci's L'Air du Temps heen.

'Also first timer?'

Ik kromp ineen. O nee, alsjeblieft niet, ik had helemaal geen zin in een gesprek en zeker niet met zo iemand.

Met een flauw knikje liet ik mijn kin snel op mijn borst zakken.

Terwijl het rumoer om me heen door bleef rommelen, dacht ik aan de afspraak die ik voor mijn vertrek met mezelf gemaakt had: ofwel ze leerden me hier een succesvol medium te worden, ofwel ik stopte er hierna mee. Dan werd het studeren. Wat, dat wist ik nog niet, ik aarzelde tussen psychologie en theoretische wiskunde. Van beide studies had ik de afgelopen week de brochure binnengekregen en alle twee leken ze me interessant. Gelukkig hoefde ik met mijn eindexamengemiddelde van bijna negen geen rekening te houden met inloten en kon ik kiezen wat ik wilde. Maar zover was het nog niet, eerst had ik dit hier nog, het *Arthur Findlay*, mijn laatste mediamieke strohalm. Want zo voelde het, als een laatste kans om dat te bereiken waarvan ik al maanden bijna elke nacht gedroomd had: een echt groot medium worden. Wat dat betrof was er in de loop van het afgelopen jaar veel in me veranderd. Wilde ik vroeger gewoon een medium zijn, iemand die mensen hielp, en had ik verder geen ambities, naarmate het me minder goed lukte legde ik de lat steeds hoger. Net als met een nieuw geheugenspelletje, hoe moeilijker het werd en hoe slechter het ging, des te fanatieker werd ik. Het even-goed-als-Ingrid-of-Margreet-van-Dashorst-worden was al maanden geleden vervangen door het-beter-dan-Derek-Ogilvie-zijn. En waarom? Wist ik het maar, de enige verklaring die ik er zelf voor kon verzinnen was een soort innerlijke drang naar perfectie. Van Sam kwam het in elk geval niet, zij vond mijn gedrevenheid duidelijk niets en liet zich daarom zelden meer horen. Hopelijk zou dat hier op het *Arthur Findlay* niet zo zijn, want dan kon ik beter meteen mijn koffer pakken en vertrekken. Zonder Sam was ik hier nergens, dat wist ik zeker.